

BOGOLJUB V TUJINI

Štev. 10., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja dne 7. marca 1948.

"NESPADMETI"

Ti časi nam v narsičnem oživljajo spomin na čase, ko je morala mlada Kristusova Cerkev skozi strašne preizkušnje. Ni je bilo na svetu ustanove, ki bi imela lepše, vzvišenejše in za večoljno človeštvo koristnejše namene kot jih je imela sv. Cerkev. Človek bi mislil, da je bo svet z odprtimi rokami sprejel. Pa je ni. Njen božji ustanovitelj je vedel, da je ne bo in ji je ženaprej napovedal pot, po kateri bo morala iti bolj ali manj skozi vse čase. Zato je pa rekel: "Kdor ne nosi križa in ne hodi za mano, ne more biti moj učenec." (Lk 14, 27).

Prevratna, človeštvu škodljiva družba?...

Svet je gledal Cerkev drugače, kakor jo je gledal njen božji ustanovitelj in kakor so jo gledali kristjani sami. Svet je sploh ni mogel razumeti. Videl je v njej podtalno družbo, ki ima povsod razpredene svoje mreže in zastopa nauke, ki jih ni mogel razumeti, ker mu niso šli v račun. Svet se je Cerkev zbal in videl v njej nevarnost za državo in družbo. Kako je Cerkev, ki naj bi s svojo enostransko usmerjenostjo bila obenem izvor novega, lepšega in boljšega življenja na zemlji, bila postavljena na zatožno klop kot zločinka in sovražnica človeštva. Pa ni nobenega hudodelstva storila. Kristjane so celo pogani čudovali kot vzorne ljudi. Kako je bilo to mogoče? Božje in svetno sta se srčala. Med njima je bilo in bo večno nasprotje. Tako je moralo priti. Cerkev je morala dokazati, da je od Boga, ne od tega sveta. To je dokazala s tem, ker jo je svet začel sovražiti. "Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene prej sovražil kot vas. Ko bi bili vi od sveta, bi svet svoje ljubil, ker pa niste od sveta, ampak sem jaz vas od sveta odbral, zato vas svet sovraži." (Jan 15, 18, 19).

Cerkev je morala skozi dolg in hud krvavi krst. Nobena človeška ustanova bi tega ne vzdržala. Cerkev pa ni obupala. Kristjane je vzdrževala zavest in prepričanje v pravilnost svojega stališča, ki je bilo obenem božje stališče in bodrilo vatalega Kristusa: "Zaupajte, jaz sem svet premagal."

Odkol izredno junaštvo?...

Pa še nekaj! Kadar prebiramo o trpljenju in smrti mučen-
cev prve Cerkev, se čudimo in kar težko razumemo. Kako je to mo-
goče? Ali njim ni bilo nič za življenje? Saj smo mi tudi kristja-
ni. Pa nam je življenje tako dragoceno. Celo starost, bolezen in
hudi časi nam tega veselja ne morejo vzeti. Še mati v izpolnjevanju
svojih naravnih materinskih dolžnosti tako nerada žrtvuje svoje
življenje. Bog nam je pač v naravo položil nagon po ohranitvi živ-
ljenja, dokler je le mogoče. O mučencih miče Cerkev pa beremo, da
so šli veseli v smrt za Boga in za sv. vero. Mnogi so si mučeništva
celo želeli. Kaj oni niso imeli tega naravnega, od Boga nam da-
nega veselja in ljubezni do življenja? Saj so bili oni tudi ljudje,
kakor smo mi. Morda pa so bili ti kristjani boljši kot mi, bolj na
duhovne dobrine navezani in bolj enostransko usmerjeni? Pa še ne-

kaj. Drevo, ki je od začetka, od mladega izpostavljeno hudim viharjem, se bolj utrdi, požene globlje in močnejše korenine kot ono, ki raste ves čas v miru. Zato je božja previdnost dopustila, da je morala mlada Cerkev takoj skozi hude viharje. Obenem pa je Bog tedaj kristjane izredno podpiral, pa ne tako kakor mi božjo pomoč najrajši razumemo, da bi jih namreč obvaroval vseh časnih nesreč, ampak tako, kot je bilo za namene sv. Cerkve potrebno in prav. Sv. Duh je tedaj obilnejše delil svoje darove, tudi dar moči, ki so ga bili preganjani kristjani posebno potrebni, da jih strah pred poniževanjem, mukami in smrtjo ni vrgel iz tira.

Sv. materi Perpetua in Felicita.

V dolgi vrsti tistih, ki jih je božje previdnost imela za vredne, da se ob njih preizkusi trdnost mlade Cerkve in zvestoba do Boga in do Kristusa, zavzemata vidno mesto tudi plemeniti mladi ženi in materi Perpetua in Felicita. Cerkev ju proslavlja 6. marca. Njuno trpljenje in mučeniško smrt za sv. vero so spremljale še prav posebne pretresljive okoliščine. Žrtev, ki sta jo sprejeli z mučeniško smrtjo, je bila tako velika in težka, da sta že pri mučeništvu za vero navajenih sodobnikov vzbujali posebno spoštovanje in občudovanje. Zaradi tega ju je Cerkev uvrstila med one redke svetnike - mučence, katerih imena mašnik izgovarja pri vsaki sv. maši.

Kdo sta bili? Med našimi ljudmi sta manj znani. Tudi njuni imeni sta med našim ženskim svetom redki. Doma sta bili v Severni Afriki, v tedanji rimski provinci Kartagini ali sedanji Tuniziji. Bili sta torej rojakinji enega največjih cerkvenih učiteljev, sv. Avgušтина. Živel sta pa 200 let pred njim za časa cesarja Septimija Severa, ki je vladal od l. 193. - l. 211. Sv. Avguštin je bil ponosen na ti dve svoji rojakinji, jih v svojih spisih omenja ter pravi, da je poročilo o njuni smrti, ki je v glavnem sestavljeno po zapiskih sv. Perpetue same, eno najlepših med spisi o trpljenju in smrti mučencev prvih krščanskih stoletij. V kartaginski Cerkvi so vsako leto, tudi še za časa sv. Avgušтина to pretresljivo poročilo o njunem mučeništvu na dan njune smrti javno brali v cerkvah.

Preganjani in zaprti...

Kaj nam pove to poročilo o njunem preganjanju in smrti? Zgrabili so ju skupaj s tremi drugimi kristjani tistega mesta v času, ko je cesar Septimij Sever ukazal preganjati Cerkev. Vrgli so ju v temnico. Tedaj sta bili še katehumeni, to je, pripravljali sta se na sv. krst, ki sta ga kmalu na to prejeli v ječi. Že po nekaj dneh ječe, so ju z drugimi krščanskimi jetniki postavili pred sodišče, kjer sta odkrito priznali, da sta kristjani. Sodišče ju je obsodilo na smrt od divjih zveri. Lahko si mislimo, kakšna bol je morala navoati dve mladi materi, ko sta slišali smrtno obsodbo. Perpetua je namreč pustila doma nekaj mesecev starega otroka, Felicita je pa pravkar pričakovala rojstva prvorojenčka. Vendar sta, po poročilu sv. Perpetue same, veseli odhajali od sodišča v ječo, ker ju je Bog podpiral, da pred mučeniško smrtjo nista imeli strahu. Samo s svojimi človeškimi močmi bi tega gotovo ne mogli prenesti.

+++++

Kdor očeta ali mater bolj ljubi...

Perpetuo je prišel oče v ječo iskat in jo s solzami v očeh prosil in rotil, naj prokličje svojo izjavo pred sodiščem. Če je že ne gane strah pred strašno smrtjo od divjih zveri, niti usmiljenje do njegovih sivih las, naj jo vsaj gane usmiljenje do otroka, ki ga bo tako majhnega samega zapustila. Toda Perpetue vse očetove ganljive besede in solze niso mogle omajati. Ona je vendar kristjana in kristjan mora biti čast in zveličanje lastne duše več vredno kot vse drugo. "Zakaj, kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil. Kdor pa svoje življenje zavoljo mene izgubi, ga bo našel... Ali kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?" (Mt 16, 25, 26).

Kdor hoče biti v resnici Kristusov učenec, mora pretrgati vse vezi, ki ga spravljajo v nevarnost za dušno zveličanje. "Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta in matere in žene in otrok in bratov in sester, vrh tega tudi svojega življenja, ne more biti moj učenec" (Lk 14, 26). Tako je naročil božji Učenik, in tega se je Perpetua držala. Trdo se to sliši in človeku skoraj nemogoče. Toda kdor na Boga računa, ga Bog podpre, da je mogoče. Tudi Perpetuo in Felicito je podprl, da sta zmogli.

Tam bo trpel drugi...

Felicito je v ječi posebno mučila skrb, da se ne bi njeno mučeništvo zaradi njenega stanja zavleklo. Samo en mesec je še manjkalo do poroda. Po rimski, poganski državni postavi je bilo namreč prepovedano nad materjo v takem stanju izvršiti smrtno obsodbo. Toda Bog je Felicito te skrbi rešil. Po molitvah nje same in tovarišev v ječi je predčasno porodila hčerko. Ko je ob porodnih bolečinah jokala, ji je eden od jetniških stražnikov rekel: "Če že zdaj jokaš, kaj boš šele storila, ko boš vržena zverem?" Felicita mu je polna zaupanja v Kristusa in njegovo pomoč ob mučeniški smrti odgovorila: "Zdaj jaz trpim; tam bo pa drugi v meni, ki bo trpel namesto mene zato, ker jaz nameravam zanj trpeti."

"Vi boste žalovali in jokali, svet se bo pa veselil" (Jan 16, 20). Tako je božji Učenik napovedal svojim učencem. Tudi Perpetua in Felicita sta bili njegovi zvesti učenki, zato je tudi njima ta napoved veljala. Svet se je veselil in od veselja pljuskal ob njenem trpljenju. Ob natrpanem gledališču (amfiteatru) radovednih gledalcev, ki so ob svoji južnjaški živahnosti nestrpno čakali, da bodo videli, kako zverim trgajo in morijo ljudi, so poleg drugih kristjanov privedli na pozorišče tudi plemeniti mladi krščanski materi Perpetue in Felicite. Za uvod v pretresljivo žalostno igro so med splošnim odobravanjem, vpitjem in smehom gledalcev kandidate smrti kot izvržke človeštva pretepli s šibami. Tudi Perpetua in Felicita sta bili s šibami pretepeni. Nato so spustili nad pretepe in javno ponižane žrtve iz temnih prostorov divje zveri. Perpetue in Felicite se je lotila divja krava in ju nekaj časa premetavala, dokler se nista izručeni zgrudili na tla. Končno so ju obenem s tovariši, ki so jih mučile druge vrste zveri, na tleh ležeče pokončali z meči.

Čemu vse to?...

Kaj jima je bilo tega treba? Mladi sta bili. Poročeni in iz uglednega rodu. Prav nič hudega bi jima ne bilo. Srečno in zadovoljno bi lahko živeli. Pa se gresta tako zavreči. Zapustita

majhne otroke in može in odpovesta se vsemu, za čemer se trga in trudi toliko ljudi, da bi se ob njem olajšali in olepšali življenje in prostovoljno vzameta naše ponižanje, trpljenje in smrt. Mnogim je to nerazumljivo. Zdi se jim nespamet. Oni bi tega ne mogli, pa tudi ne hoteli storiti. Svet tega ne more razumeti. Ni so mogli razumeti tega tisti, ki so gledali in se veselili ob njunem trpljenju in smrti in tudi danes je mnogim vse to uganka.

Vendar je to bilo potrebno. Kristus je rekel: "Kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil. Kdor pa svoje življenje zavaljo mene izgubi, ga bo našel. Kaj namreč človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo?" (Mt 16, 25, 26.) So še druge dobrine, ki so višje kakor življenje in če ne moremo obojega rešiti, moramo rešiti vsaj tisto, kar je višje. Tako zahteva Bog in to zahteva zmaga božjega nad svetnim, dobrega nad zlom. Če bi tega ne bilo, bi bilo nemogoče božje kraljestvo na zemlji.

V Rimu stoji velikansko gledališče - Kolosej, ki ga je dogradil cesar Tit in v katerem je umrlo na desetisoče kristjanov mučeniške smrti. Cerkev je na to zgradbo bridkih spominov zelo ponosna, morda bolj kot na Vatikan sam. Zakaj? Lepo nam to pojasni cerkveni učenik sv. Beda častitljivi, ki je zapisal: "Dokler bo stal Kolosej, bo stal Rim (kot sedež Kristusovega namestnika namreč) in dokler bo stal Rim, bo stal svet."

Kršćanstvo torej in z njim svet stoji na kolosejih, na žrtvah tistih, ki jim je Bog najvišja dobrina, za katero so pripravljeno dati vse, pa naj bi jim bilo še tako drago. Ko bi takih ljudi ne bilo več, ko bi Bog nehal biti ljudem največja dobrina na svetu, bi svet ne odgovarjal več svojemu namenu, ki je čast božja in bi tudi ne imel več razloga, da bi bival.

S križem je Kristus svet odrešil in z njim ga rešujejo vsi, ki ga prostovoljno na svoja ramena jemljejo. V vrsti teh velikih in plemenitih duš stojita na odličnem mestu tudi mladi krščanski materi - mučeničnici sv. Perpetua in Felicitata.

NAŠIM DEVIČETOM

"O reši naš narod, saj tvoja je last,
ohrani nam vernega naroda čast!"

Tako pogosto pojemo. Naš narod je bil veren. Iz roda v rod se je podedovalo krščansko versko prepričanje.

Toda naša vera ne sme biti samo ponos! Ne sme biti le hvaležen in lep spomin na očeta in mater, na otroška leta in življenje v domači vasi.

Lepo je življenje v katoliški verni in pobožni družini, v slovenski verni vasi! Katera izmed nas zlasti v praznikih ne povasuje s svojimi spomini ob mičnih jasliah v domači župni cerkvi, ob čudoviti lepoti božjega groba in veličastnih obredih velikega tedna, ko se je morda še kot majhna deklica vadila poklekniti na obe kolena in lepo pozdraviti in moliti Jezusa, skritega v belem Kruhku. Zveličar, na križu pribit, ni je vzbujal sočutje, a z Vstajenjem se je radovala v veličastni dolgi procesiji. - Še lepše je bilo na praznik sv. Rešnjega Telesa, ko je v družbi belooblečenih deklic radostno spremljala Jezusa na Njegovem slovesnem obhodu, ko je vse molilo, poklekovalo in kazovalo čast svojemu Zveličarju.

Res, veren je bil naš narod. Ali pa imamo danes čisto da tak tudi ostane?

Verne smo šle od doma. Ali bomo v tujini vero tudi ohra-
nile in poživile, da bomo ob povratku v domovino premagale uniču-
joci val nevere in brezboštva?

Spomin na naša lepa otroška leta in na življenje v domači
župniji nam bo našo vero podpiral, Pa to še ni vse. Vera v Boga
je vodilo našega življenja. Samo v veri najdemo odgovor na bistve-
na vprašanja našega begunskega življenja in trpljenja.

Poglobimo se nekoliko v b. sede sv. Avguština: "Zase si nas
ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi!"
- Kakšno teženje po sreči nosimo v duši! Iščemo poti do nje; išče-
mo znamenj, ki bi nam jo pokazale; nestrpno čakamo, kdo nas bo
najprej in najsigurneje pripeljal do sreče na tem svetu. Vsamogo-
ča sredstav uporabljamo, da bi jo dosegle.

Kje jo bomo našli? Morda za hip v svetnih dobrinah. Da!
Ne morem zanikati veselih trenutkov, ki nam jih nudi svet. Toda sre-
ča minljivega sveta brez Boga je bežna, minljiva, prinaša prazno-
to, žalost in ponovno neuspešno hrepenenje.

Tiste globoke sreče, ki polni srce z notranjim mirom, ki
ostane in za katero se ni bati, da se nam bo zdaj - zdaj izmuznila,
tiste sreče, nam ne more dati prav nobena stvar.

Le žrtev, odpoved iz ljubezni do Boga in bližnjega nam
privablja pravo srečo. Saj nam je znan reč: "Osrečuj in srečna boč"
Živa in trdna vera v Boga in božjo vsevednost, ljubezen in dobroto
nas bo krepila, da bomo živeli pravično in bogoljubno. Zavest ži-
ve vere nam bo dala tudi moč, odbijati sovražne napade, naj se že
bodo pojavljali v kakršnikoli obliki: v sladki vabi na mamljive
veselice, predstave in izlete, v udobnosti življenja... Naj izgleda
vse še tako sijajno, - če je brez Boga, brez vere Vanj in brez iz-
polnjevanja Njegovih zapovedi, bo ta bežna sreča prinašala nesre-
čo ne le posameznici, ampak vsej slovenski skupini.

Morda pa bodo našo vero napadali, blatili, s tem blatiti-
li ne samo Boga in božjo Mater, ampak tudi ves veren slovenski na-
rod, o, tedaj ne pozabimo: Čim več moramo za vero žrtvovati, čim
več odpovedi za njeno ohranitev doprinesti, tem večja bo naša no-
tranja sreča, naš mir in veselje

8. MAREC?

F a n t j e, ali veste, kaj pomeni ta datum? Za marsiko-
ga bodo dnevi od 8. - 14. marca odločilni za celo življenje. Ne
preslišite klica božjega, ki vas kliče, da se prenovite, poglobite
in pripravite, da boste zmožni uspešno dovršiti nalogo, ki vam
bo v bodoče dana. Vaš Bog in vaš narod gledata na vašo pripravlje-
nost

DREMŠLJEVANJE OB DRVI SOBOTI, "KI JE ZA NAS KRIZAN BIL"

V duhu polomajmo na goro Kalvarijo, prav do vrha, kjer
se vrši zadnji in najstrašnejši prizor trpljenja.

Delo domišljije in spomina pri premišljevanju.

Biriči primejo Odrešenika in mu surovo slečejo obleko,
ki se je prilepila na rane, nastale pri bičanju. Trganje obleke od
ran povzroči nove krvavitve. Položijo ga na križ, s silo nategnejo
njegove ranjene in razmesarjene ude in zabijajo žeblje v njegove
roke in noge. Jama za križ je že izkopana. Križ se dviga. Strašne

morajo biti bolečine, ker teža telesa vedno bolj razširja rane žebeljev. - Križ stoji in tri dolge ure visi sramežljivo ter sveto Jagnje izpostavljeno popolnoma golo v ogled razbrzdani množici, ki je prihitela iz vseh pokrajin Jeruzalema, da bi se pasla ob pogledu na njegov smrtni boj.

Morda trpeči Bog zamari kruti množici ter jo obsodi v pogubljenje? Kaj še! Le prisluhnimo besedam, ki jih izgovarjajo njegove ustnice, besede, ki so privrele res iz globin predobrega srca. "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo" (Lk 23,34). Razbojniku obljubi nebesa. Nas popolnoma pozablja in misli le na ljudi. Čuti žejo po dušah bolj kot žejo po pijači, podvrže se božji volji do konca, izpolnjuje prerokbe, dokler ni vse dopolnjevano. Še preje pa izroči nam vsem svojo Mater.

"Stale so pa poleg križa Jezusovega njegova mati. (Jan 19, 25). Jezus se ozre na mater in na zraven stoječega učenca: "Žena, glej, tvoj sin!" "Glej tvoja mati". -

Ni mogoče izvršiti preišljevanja o Jezusovi smrti, ne da bi pogledali v duhu Marije.

V grenko žalost zatopljena
je njena duša prebodena
z mečem silnih bolečin.

Razum moli pri preišljevanju.

Kako čudovita in grozna je Kristusova poroka s krvavim drevesom križa. Oče jo je videl in jo blagoslovil. Objem mesa Sinu božjega z rodovitnim lesom, na katerem je bil darovan je rodil "izvoljeni rod, svet narod" (1 Peter 2,9), nas vernike. Kristus je trpel, trpeti moramo tudi mi, ki hočemo biti njegovi. Križan je bil; z njim moramo biti križani še mi. Križ je ljubil, ljubiti bi ga morali še mi.

Človekova narava trepeče, ko sliši te besede. Upira se ji trpljenje.

Na Golgoti smo. Jezus je poročil v svojih bolečinah nov rod, ljudstvo izvoljenih, družino svetih. Da bo družina popolna, ji je treba Mater. Objokana stoji in izbira med dvojno ljubeznijo. Ljubezen do Sina in ljubezen do krščanskega človeštva, se borita v njenem srcu. Samo njega ima. Če tudi je ta ljubezen nežna in globoka, vendar ji ljubezen do naš izbrga iz svete duše privoljuje: "Zgodi se!" Brez trpljenja je dala svetu Sina Jezusa, toda ni mogla roditi nje, ne da bi občutila učinke prokletstva, izrečene nad Evo. Kako bi mogla izvrševati nad človeškim rodom materinske pravice, če bi si jih ne pridobila s trpljenjem.

Čustva in naše odločitve.

Bledo in okrvavljeno mrtvo truplo je za naše telesne oči brez slave in lepote, Bog pa se zavzet sklanja k njemu in ga objema. Naše srce stremi in nemo občuduje. Nato se pridruži nevidnim angelom, ki v tišini molijo njegovo mrtvo truplo.

Solze presvete Matere vzbude nežno in globoko sočutje. Dasi so njene solze očitek našim grešnim srcem. Ponižno jo prosimo, naj nam vtisne v dušo rane svoje ljubezni.

Sveta Mati to te prosim
rane Kristusa naj nosim
vtisni v moje jih srce.

Z Magdaleno in stotnikom se trkamo na prsi. Saj so bili naši grehi krivi, ki so umorili Odrešenika. Sebičnost, pohlep, hudohija, goljufija, naslade, telesna mehkužnost, napuh in podobni grehi so na križ pribili početnika življenja.

KATOLIŠKI MISIJONI

Kakor imamo pogosto napačne predstave o misijonskih deželah in ljudih, ki v njih prebivajo, tako imamo tudi nepravilne pojme o delu naših misijonarjev. Zato se še dobe ljudje, ki imajo vse one, ki gredo v misijone, za sanjače in morda še za pustolovce.

Tja v dežele pragozdov, bujnega cvetaj, prečudnih živali in večne pomladi zahajajo ti ljudje zato, da bi zadostili svoji želji po dogodkih, da bi videli vsa čuda, o katerih so brali v starih potopisih. No, ni jim samo za to, tudi evangelij hočejo oznanjati. Neselijo se v borni kočici med divjaki in odtod hodijo od vasi do vasi z zvončkom in križem v roki in govore tako lepo, tako čudovito, da vse drvi za njimi. Ne razumejo jih še dobro, a vse prevzame njihov nastop. Kmalu se onemčajo in prosijo za krst. In tedaj onahuje misijonarjeva roka od dolgega krščevanja. Spet vzame popotno palico in gre vdrug kraj in pridiga in krščuje. Ljudje so nepoučeni. Ne znajo brati, ne pisati. Zato jih mora učiti tudi tega. Zgradi si še cerkvico, da lahko mašuje za krščene divjake. In v tem je vse njegovo misijonsko delo. To so slike, ki se porajajo v glavah premnogih, pa naj so goreči za misijonsko delo ali ne.

Kako škodljive so take predstave. Škodljive za tiste, ki kakorkoli sodelujejo pri misijonskem delu, ker vse premalo spoznajo resnično trpljenje, resnične težave in tudi neuspehe misijonskega dela. Dvakrat škodljive pa so take predstave za tiste, ki sredi njih gojijo misijonski poklic. Kajti lahko se zgodi, da ga bodo izgubili, ko bodo razočarani nad vse drugačnim resničnim misijonskim delom.

Misijonsko delo ni nikaka pozicija. S križem v roki oznanjati evangelij po vaseh je sicer lepo, a danes skoro povsod ne mogoče. S tem bi se misijonar le osmešil kot sanjač. Samo mislimo si, da bi začel kdo po Ljubljani na cestah in trgih nastopati na ta način. Radovednežev bi se že nabralo okrog njega, a vsi bi odšli z nasmeškom

L. Lenček C.M.:

MISIJONŠKO ZALEDJE

STOKRAT VEČ.

Ako hočemo, da bomo kos sodobnim misijonskim nalogam in da nas sile teme ne prehitte, potem moramo našo misijonsko akcijo postoteriti! To kar danes delamo je vse le malenkost, s katero ne bomo v bodoče mogli nikamor več naprej. Proč s tistim, tako zgrešenim prikazovanjem misijonskega položaja, ko se predavatelj ali člankar divi in čudi, ves vzhičen nad ogromnostjo misijonskega delovnega aparata - in v to zavaja še poslušalce ali bralce, češ, misijonarjev - duhovnikov, mislite si, je po vsem svetu že 22.000; sester je kar cela armada, ki prepravlja dežele: 60.000; cerkva in kapelic je 90.000, tako da tudi tu velja: "In kamor se oko ozre, povsod se cerkev ti odpre." Vsako leto je doseženih 800.000 sprebrnjenj, joj, skoraj en milijon...! itd., itd. Ljudje, ki to poslušajo ali berejo, se kar oddahnéjo, češ, hvala Bogu, da gre tako daleč in odhajajo domov, v življenje uspavani, potolaženi nad čudovitimi uspehi misijonskega dela, namesto, da bi odhajali zbujeni, globoko pretreseni nad usodno neznatnostjo misijonske akcije in pa v zavesti odgovornosti, ki je na njih, ter s trdnim sklepom, takoj začeti z delom, z izdatnim sodelovanjem - po geslu: Ne le,

na ustih. Pametni ljudje bi ga pustili na miru. Isto bi dosegel in to še manj misijonar, ki bi tako oznanjal evangelij na Japonskem ali kje drugje. Seveda pa s tem ni rečeno, da bi ne bile možne javne pridige tudi med poganskim poslušalstvom. Tudi te porabi jo tu in tam, a ti javni nastopi so vse drugačnega značaja. Še celo pa ni to vse misijonsko delo.

V Tokiu, Pekingu, Šanghaju, Manili, Bombaju, Kalkuti in drugod so misijonarji in sicer goreči in učeni misijonarji, ki morda leta in leta ne krstijo nobenega pogana. Vse njihovo delo je poučevanje na univerzah, srednjih šolah in podobnih ustanovah. Nič pesniškega nima na sebi to življenje; iz dneva v dan se ponavlja isto naporeno delo brez vidnih uspehov. Koliko ljubše bi jim bilo hoditi od vasi do vasi in pridigati, a priklonjeni so k svojim knjigam in učencem. A zavedajo se, kolikega pomena je to njihovo delo. Če ne pridobe izobraženstva, ne bodo dosti opravili. Vedo, da so katoliške šole ena najpotrebnejših misijonskih ustanov. Zato se ne plašijo naporov, ko ustanavljajo šolske zavode, niti ne ko morajo žrtvovati vse svoje življenje kakemu na videz nemisijonskemu delu.

Spet drugi niti ne učijo ne. Še prilike nimajo, da bi sejali evangeljska zrna v mlade duše. Vse svoje moči posvečajo znanstvenemu delu v kakšni zvezdarni ali pišejo knjige, učene razprave, raziskujejo tamkajšnji jezik, starodavne knjige, vere narodov med katerimi delujejo. Na videz čisto nemisijonsko delo, a vendar kolike važnosti. Šele s tem znanstvenim delom si ponekod pridobijo ugled pri omikanih ljudeh.

In to še ni vse. So drugi, ki so neprestano v katoliških tiskarnah, izdajajo liste in knjige, tiskajo liturgične knjige za uporabo vernikom in misijonarjem. Kolikega pomena je tisk za misijonsko delo! Le škoda, da še tako malo pomeni v primeri z ogromnimi nakladami poganskih in drugoverskih časopisov in knjižnih izdaj.

Najboljši misijonarji morajo biti morda leta in leta po vzgojnih zavodih in se vsi posvete vzgoji bodočih duhovnikov. Na videz nemisijonsko, a najvažnejše misijonsko delo. (Dalje prihodnjič.)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.

kar mora, kar more, mož je storiti dolžan. - Poglejmo malo поблиže, v koliko bi bilo treba misijonsko akcijo pomnožiti, in ali bi to pomnožitev katoličani, še posebej Slovenci zmogli ali ne.

VELIKA DELA.

Treba je zgraditi Cerkev med 1700 milijoni ljudi nekatoliškega sveta. Vsem tem naj bo Cerkev vidna, med vsemi temi mora biti tako pogosto in na ta način razširjena, da bo lahko zajemala vase vse. Po čem je Cerkev v misijonih vidna? Kot pri nas: po svetiščih, duhovnikih, samostanih, redovnikih in redovnicah, po verskih organizacijah, po kulturnih, socialnih, karitativnih ustanovah, po tisku, po radiju, po šolah, znanstvenih ustanovah, po bolnišnicah, sirotišnicah itd. - na sto različnih vidnih akcijah, pojavih življenja in seveda po vernikih.

Poznavalci razmer v misijonskem svetu menijo, da bi bile ogromne misijonske dežele dovolj odporne proti silam teme, ako bi bilo na vsakih 1.000 prebivalcev v misijonih 5 misijonarjev - duhovnikov, 5 misijonskih bratov, 10 redovnic, 20 katehistov, 50 učiteljev, oziroma profesorjev, dalje 5 cerkva, 5 katehumenatov, 10 ljudskih, 1 srednja šola, 1 gospodarska in 1 gospodinj-ska šola, dalje 1 bolnišnica, 1 sirotišnica in 1 hi-ralnica, 10 dispanzerjev, 3 zadruga ali podobne socialne ustanove, itd. Na vsak milijon pa še ena univerza oziroma podobna vrhunška kulturna ustanova.

Dalje prihodnjič.